

— Όχι, φίλτατε, όχι με την άδειάν σου. Θα μείνω εδώ, εις Βρέγελ, δύο έτι μήνας, και μετά ταύτα άπέρχομαι εις Ιταλίαν.

— Παναγία μου παρθένε! τί με λέγετε; Άν δέν αναχωρήσωμεν αύτην την στιγμήν μᾶς άπειλούσιν αι μεγαλύτεραι του κόσμου συμφοραί.

— Και τί με μέλει; τόσον πολέτιμον νομίζεις την ζωήν μου; έγώ την παίζω εις έν της φαντασίας μου παίγιον!

— Βεβαίως, υπέλαβεν ο παιδαγωγός, βεβαίως ορίζεις την ζωήν σου, αλλά την ζωήν μου, νεανία; όχι, διότι άχαριστείς προς τας περιποιήσεις μου και τας επίμελείας, σε άνέθρεψα εκ νεαρᾶς ηλικίας. Κηρύττω λοιπόν ότι άν σήμερα, εις την στιγμήν μάλιστα, δέν αναχωρήσ; εις Ισπανίαν, ώ κτύπησόν με διά του έγχειριδίου σου! Μὲ σώσεις, με άπαλλάττεις ποινης θανάτου... θανατόνομαι άν δέν αναχωρήσῃς!

Ο Δόν Ζιουάννος δέν ήδυνήθη νά κρατήσῃ την συγκίνησίν του, βλέπων τὰ δάκρυα και την απόγνωσιν του παιδαγωγού.

— Έλα λοιπόν, ἄς αναχωρήσω. Άλλ' ὦ Θεέ μου! τίς εἶμαι ἄρα έγώ, δι' έν τόσα πρόσωπα διαφέρονται, όταν πρέπει νά μείνω ή νά αναχωρήσω;

— Εάν δέν με γελά ή έλπίς μου, επιστρέφοντες εις την Ισπανίαν θέλομεν λύσει όλα τὰ μυστήρια ταύτα.

— Ἀς αναχωρήσωμεν! λοιπόν! έπεφώνησεν ο Δόν Ζιουάννος, ἄς αναχωρήσωμεν, έγώ τώρα επισπεύδω την ὁδοπορίαν. Πέτρε, έρχεσαι μαζί μου, δέν εἶναι ἀλήθεια; Τροπή τις επίκειται εις την τύχην μου· είτε καλήν, είτε κακήν πρέπει νά την μοιρασθώμεν.

Και ο Πέτρος, άντι άπαντήσεως, έθλιψε την δεξιάν του Δόν Ζιουάννου και εἶπεν εις την κλαίουσαν γραίαν νά προπαρασκευάσῃ τὰ της ὁδοπορίας.

Έφθασαν οἱ ὁδοιπόροι εις τὸ Βαλαδολιδ, έφθασαν ταχέως, διότι ο Δόν Κιζάδας έσχόρπιζε δεξιᾶ και ἀριστερᾶ τὸ χρυσίον, πολλοὶ δὲ ἵπποι άπέθανον. Καί ένῶ εισήρχοντο εις την πόλιν, άπήντησαν την θρησκευτικὴν συνοδείαν του βασιλέως, τότε δὲ έκορυφώθη ή ταραχή του Δόν Κιζάδα κραυγάζαντος.

— Νεανία, καταβήτς! καταβήτε και γονατίσατε, ιδού ο βασιλεύς! Διά τὸν Θεόν, σπεύσατε!

Και εγονάτισεν, εγονάτισαν δὲ και εκείνοι.

Και ιδού ο βασιλεύς· εἶδε τὸν Δόν Κιζάδην, και έπορεύθη εὐθὺς πρὸς τὸν Δόν Ζιουάννον.

— Εἶσαι σὺ ο Δόν Ζιουάννος;

— Έγώ, Μεγαλειότατε!

— Σε εγνώρισα από την πατρικὴν φυσιογωμίαν. Ηξεύρεις τίς ήτον ο πατήρ σου;

Ο Δόν Ζιουάννος αἰσχυνθείς ήρυθρίασε.

— Όχι, Μεγαλειότατε, ἀλλ' άν τὸν ήξεύρετε, εις τὸ ὄνομα του Κυρίου, εις τὸ ὄνομα του ένδόξου πατρός σας, Καρόλου Πέμπτου του μεγάλου εἶπτε το εις ἐμέ. Αὐτήν την ευεργεσίαν οἱ ἄγγελοι του οὐρανού θέλουσιν ἀνταμείψει, διότι έ-

νόσω ζήσω θά δέωμαι ὑπὲρ της Μεγαλειότητός σας.

— Εγέρθητι, νεανία. Ο πατήρ σου εἶναι ένδοξος... εἶναι ο πατήρ μου Κάρολος Πέμπτος, ο αυτοκράτωρ... εἶσαι ἀδελφός μου!

Και παρ' ὀλίγον απέθνησκεν ο Δόν Ζιουάννος από την χαράν του.

— Δόν Ζιουάννε ο της Αυστρίας, εγέρθητι! Κύριοι ἀποκαλύψατε την κεφαλὴν πρὸ του ἀδελφού του βασιλέως σας.

Και θεις τὸν βραχίονα αὐτοῦ έν τῷ βραχίονι του νεανίου τὸν ὠδήγησεν εις τὰ ἀνάκτορα.

Ο δὲ Δόν Ζιουάννος, έν τη μέθῃ της ἀγαλλιάσεως αὐτοῦ, ένεθυλήθη τὸν Πέτρον και στρέψας την κεφαλὴν τὸν εχαιρέτησε διά της χειρός.

Τῇ ἐπιούσῃ επανελθὼν εὔρε τὸν ζωγράφον εις του Δόν Κιζάδα, ὅστις προθύμως έφιλοξένησε τὸν φίλον του Δόν Ζιουάννου.

— Ἀδελφὲ, τῷ εἶπε· με βλέπεις περίλυπον διά τὰ μεγαλεῖά μου, διότι ο βασιλεύς με θέλει κληρικόν. Τοῦτο, λέγει, ὑπαγορεύει της Εὐρώπης ή πολιτική. Ἀλλ' οὔτε του Καρδινάλου ή πορφύρα, οὔτε ή μίτρα αὐτή, ήν μακρόθεν μοι ἐπιδεικνύουσι, δέν δύνανται νά με ἀποπλανήσωσιν. Έγώ θέλω εις τὰ στρατόπεδα νά ὑπηρετῶ τὸν ἀδελφόν μου, θέλω νά φανῶ ἄξιος της καταγωγῆς μου διά του ξίφους του αυτοκράτορος πατρός μου. Θα ἱκετεύσω έπομένως και τοσοῦτον τὸν βασιλέα, ὥστε πρέπει νά ένδώσῃ εις τὰς ἐπιθυμίας μου.

Και ἀληθῶς πείσας Φίλιππον τὸν δεύτερον, έξεστράτευσε κατὰ τῶν ἀποστάντων Ἀράβων. Την αὐτὴν δὲ ήμέραν καθ' ήν ἀπῆλθε πρὸς τὸ στρατεύμα τὸ Ισπανικόν, ο Πέτρος Βρέγελ — διότι ο νεανίας ζωγράφος ήσάσθη τὸ ὄνομα του χωρίου του, ὅπερ εγγράφετο ἐπὶ τῶν εικόνων ὑπὸ του ἀδίκου ἐμπόρου Ἰκνῶβου — ο Πέτρος Βρέγελ ἐκίνησε πρὸς την Φλανδρίαν. Καί πλουτίσας, χάριν της εὐφυίας αὐτοῦ και της μεγαλοδωρίας του Δόν Ζιουάννου της Αυστρίας, απέφασκε την διατριβήν του κατ' ἀρχάς μὲν εις τὸ Άνθερς, βραδύτερον δὲ εις τὰς Βρυξέλλας. Νυμφευθείς δὲ του Πέτερ Κοῦχ την θυγατέρα, νεάνιδα καλλονῆς σπανίας, απέθανε πλήρης ήμερῶν, ἀφείς δύο υἱούς κληρονόμους του ὀνόματος και της δόξης του.

Ο Πέτρος Βρέγελ ήτον ἀριστος ζωγράφος και ο Ρούβενς ήρέσκετο πάντοτε ἐπαινῶν τὸ ὕφος και τὸ κράτιστον χρῶμα τῶν εικόνων του, συχνάκις δὲ έλεγεν εις τὸν Τενιέρν, τὸν ἀληθῶς μιμηθέντα τὸν τρόπον της ζωγραφικῆς του χωρικοῦ Πέτρου.

« Σὺ θά ήσαι ο Πέτρος μου Βρέγελ! »

Μετάφρασις Γ. Χ. Ζ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ο Άλχημιστής. Τὸ Κύπελλον. Η Παναγία του Τάσσου. Χρονικά. Σιγαλών, βιογραφία. Ποιήσεις. Οἱ δύο ὄρφανοί.

Εἰκονογραφία. Κλαυδίου θάνατος. — Καζιμίρ Δελαβίν. — Παράρτημα Ο Ἰπποκῆς της Βραζελ.